

Garbė svetimomis kalbomis kalbėti.
Didelė gėda savosios gerai nemokėti.

PIRMADIENIS, GRUODŽIO-DECEMBER 10 D., 1934

Kalba yra visų didysis tautos, jos pa-
čios pasistatytasis paminklas.

Aštuntasis Palaiminimas

Palaiminti kurie persekiojami dėl teisybės, nes jų dangaus karalystė. (Mato 5, 10.)

Onutė buvo septynerių metų. Mokytojos ir draugės sakydavo, kad ji negraži.

Aš nepastebėjau joj to negražumo, nes labai ją mylėjau. Tiesa, veidelis buvo neskaisčius, išblyškęs, akutės juodos, bet malonios.

Eidama į mokyklą ji priešpiečiams iš mamos gaudavo vis tą patį: gabalėlį sausos duonos. Mergaitės dėl to juokės iš jos, kad negauna, kaip kitos, nei šokolado, net obuolio, nei uogų; juokės ir dėl to, kad dėvėjo didelius batelius, kad jos plaukai buvo per daug sulaižyti.

Ypatingai viena mokytoja nekentė Onutės. Tačiau Onutė buvo klusni, gera ir švelni, nieko neatsakydavo į pašai-

pas, piktus žodžius. Mokykloj vienatinis jos nusiramimas buvo — pamaldos kopytėlėje.

Kai Onutė ėjo prie pirmosios Šv. Komunijos, senas kunigas, kuris ruošė vaikus, taip pat befurtis ir geraširdis, mokine, kokiū būdu lengviausia yra patekti į dangaus karaliją. Mokino, kad reikia nukęsti skriaudas ir neteisynes ir nepykti ant tų, kurie jas mums padaro, panašiai kaip Viešpats Jėzus, Kuris atleido spiaudantiems į Jo veidą ir kalantiems prie kryžiaus. Reikia net melstis už juos.

Nuo tos dienos Onutė pasiryžo ir toliau kęsti bei neugdyti širdyje pykčio tiems, kurie jai nemalonumus daro, dargi melstis už juos.

D. ir V.

Geras Pasiryžimas

Pirmadienio rytas. Oras priruošti, Petruk?, — maloniai klausė Jonukas. — Todėl, kad per sunku ir per daug duodama. — Ne, Petreli. Aš manau, kad tu truputį tingi, — pasakė Pranukas juokdamasis. — Ką? Kaip tu žinai? — atšovė piktai Petras. — Nes tu kiekvieną dieną mokykloje neklausai, ką mokytoja mums sako, o tik žiūri pro langą ir sau žiopsai, — rimtai atsiliepė Pranukas. — Aš tau parodysiu....

Štai, eina trys berniukai: Jonas, Petras ir Pranas. Jų du linksmai švilpauja, o trečiasis atrodo nuliūdęs, ar piktas. Visi trys eina pamažu.

— Žinai, Jonai, — sako ne linksme veido berniukas, — mūsų mokytoja duoda mums per daug darbo.

— Visai ne, Petruk, — atsakė Jonas.

— Kaip tai ne, — garsiai sušuko Petras. — Žinai, aš niekad negaliu užbaigti paskirto darbo.

— Ar ištiesų? — paklausė Pranas.

— Bet kodėl negali visko

niai klausė Jonukas.

— Todėl, kad per sunku ir per daug duodama.

— Ne, Petreli. Aš manau, kad tu truputį tingi, — pasakė Pranukas juokdamasis.

— Ką? Kaip tu žinai? — atšovė piktai Petras.

— Nes tu kiekvieną dieną mokykloje neklausai, ką mokytoja mums sako, o tik žiūri pro langą ir sau žiopsai, — rimtai atsiliepė Pranukas.

— Aš tau parodysiu....

— Na, na, tylėkit, — Jonukas greit pridėjo, — jau mes prie mokyklos. Nevieta čia karščiūotis. Mokytoja pamatys ir tada tikrai jus nubaus.

— Gerai, bet aš nesu toks didelis tinginys, kaip Pranas mano, — kiek ramiau atsakė įžeistas Petras, — palaukit kitą kartą aš jums parodysiu, kad ir aš galiu išmokyti visas savo pamokas.

Pasigirdo skambutis. Visi vaikai nutilo ir sudarė dvi gražias, tvarkingas eiles.

M. Jodka, M. I. C.

Senio Pasakos

Reikėjo nusipirkti tabako. Sakau, eisiu į Jono Bimbalo krautuvę. Beeidamas sutinku Pilypo iš kanapių draugą Murphį su šuniu Murza ir daugiau draugų. Kur pats Pilypas buvo, neklausiau.

— Kur eini, tėvuk? — jie paklausė.

— Sveiki, vaikučiai; einu į Jono Bimbalo krautuvę tabako nusipirkti. Eikite su manimi, nupirksiu saldinių.

Visi nudžiugo ir apsupo mane.

— Gerai, einame.

Jono Bimbalo krautuvėje nusipirkau sau tabako, o vaikams saldinių. Kadangi dar buvo anksti vaikučiams namo eiti, o Bimbalo krautuvėj šilta, kad sėdėk sau prie pečiuko ir pypkę rūkyk, Murphis pirmas paprašė:

— Tėvuk, pasakyk mums pasaką.

— Taip, tėvuk, pasakyk mums pasaką, — pakartojo visi. Net ir Murza sulojo.

— Gerai, gerai, vaikučiai.

— Draugiukai, visados atminti savo pareigas link tėvų. Jūs esate daug skolingi. Būkite dėkingi už viską, ką tik gaunate. Pasakysiu jums pasaką, kurią mano tėvui papasakojo jo tėvas.

Turtingas žmogus, vardu Conaxa, buvo labai geras ir malonus savo sūnams. Jis visą savo turtą padalino tarp jų. Laikui bėgant, tėvas pastebėjo, kad visi sūnai pradeda nuo jo atšalti ir neturi to meilės, tokio prisirišimo, kokį pirmiau turėjo. Laiks nuo laiko išdrįsdavo net priminti, kad jis per ilgai gyvena, kad jis yra jiems vien sunkenybė. Senutis tėvas, matydamas tokią savo sūnų elgesį nusiminė. Nežinodamas ką daryti, jis kreipėsi į vieną savo seną draugą.

— Negerai padarei, mano prieteliau, padalindamas savo turtą, — pastebėjo jo draugas. — Dabar belieka tau tik viena išeitis: pasakyk sūnams,

kad žmonės skolingi tau pinigų.

Už kelių dienų, per pietus atėjo vienas ūkininkas, kad atsisteisti seną, užsilikusią skolą. Tai buvo nemažas maišelis pinigų. Conaxa nesistebėjo. Paėmęs pinigus ūkininką pavaišino, padėkojo už gražintą skolą, visiškai nenuodamas, kad čia buvo šposas. Už kiek laiko tą patį padaro kitas žmogus ir t. t.

Vėliau sūnai pastebėjo, kad tėvas nedalina jiems pinigų. Jų elgesys link tėvo tuoj pasikeitė: tapo geri, malonūs, klusnus, pasišventę.

Pagyvenęs keletą metų Conaxa mirė palikdamas sūnams didelę, sunkią dėžę. Ką, jūs manote, jie joje rado?

— Kendžių! — atsiliepė mažas Murphio broliukas.

— Ne, ne. O tu ką manai, Murphi?

— Pilną dėžę aukso.

— Ne, ne.

— Tai ką gi pasakyk, tėvuk?

— Jie rado maišelius akmenėlių ir tokį raštelį: "Tuos "pinigus" palieku vaikams — pasidalinkite".

Kurie dabar buvo apgauti, jums, draugiukai, palieku išspręsti. Visi nusijuokė, o Murphis tarė:

— Tėvuk, pasakyk mums daugiau tokių pasakų.

— Jau laikas namo, vaikučiai, nes turite savo pamokas rytdienai prirengti. Kitą kartą pasakysiu. Dabar, visi namo ir nepamirškite, ką aš papasakojau apie tuos sūnus.

Senis Sandys

Uodegos

Kiškio trumpa uodega, lapės uodega ilga, vilko — tiesa, nemačiau, katino geriau...

Daug ir yra uodegų, ir ilgų ir daug trumpų. Įdomiausia gi iš jų, tai gyvatės uodega — uodega ji net visa...

KARALIAUS SVEČIAS

Gyveno vienas turtingas ponas. Jis buvo labai žiaurus ir šykštus gyvenantiems žmonėms jo žemės plotuose. Tie gyventojai buvo labai neturtingi. Turtuolis, valdydamas visas žemes apylinkėje, samdė visus žmones, kad dirbtų jo naudai. Už jų darbą labai mažai mokėjo ir, kiekvienai progai pasitaikus, juos skriaudė.

Užėjo tam krašte badas. Neturtingieji ėjo į turtuolio dvarą prašytų duonos. Bet šis net duonos trūpinių atsisakė jiems duoti. Sužinojo karalius apie visą tai. Jis pakvietė turtuolį pas save į svečius. Jūs galite įsivaizduoti, kaip turtuolis jautėsi. Pasikinkė geriausius arklius ir važiavo puikiausia karieta. Tarnus aprėdė gražiausiais rūbais. Taip važiavo į karaliaus rūmus.

Atvyko. Karalius nusivedė jį į valgomąjį kambarį. Stalas buvo jau prirengtas. Tarnai stovėjo greta. Jie laukė, kad jiems patarnavus.

Atnešė karaliui sriubos, kurią jis tuojau pradėjo srėbti. Karaliui baigiant, tarnai atnešė ir turtuoliui sriubos. Turtuoliui siekiant paragauti, karalius baigė savo dalį ir tarnai paėmė iš abiejų lėkštes. Turtuoliui neteko nei vieno šaukšto paragauti. Vėl atnešė kitą lėkštę su koku ten skaniu valgiu. Tarnai pirmiausia padavė karaliui, kuriam baigiant, ir turtuoliui

atnešė lėkštę, pilną mėsos. Vos paėmė peilį ir šakutę, kaip, štai, karalius baigė savo porciją, ir abiejų lėkštės buvo paimtos.

Panašiai sekė visa pietų eiga. Per pietus karalius ne kartą išsitarė, kad valgiai labai gardūs ir mano, kad jo garbingas svečias yra pietumis patenkintas. Bet kiek kartų turtuolis siekė valgio, tarnas atėjo ir paėmė lėkštes. Pagalios pietūs užsibaigė. Turtuolis negavo progos paragauti nei vieno kąsnelio. Net duonos negavo. Tarnai užmiršo jam atnešti. Gi valgydamas drauge su karalium nedrįso nieko prašyti.

Turtuolis buvo labai išalkęs. Jis visą dieną rengėsi į kelionę ir neturėjo laiko namie pavalgyti.

Po pietų karalius išsivedė svečią į salę, kurioje, kiek su juomi pakalbėjęs, tarė labą naktį ir išlydėjo namo. Karalius nei vienu žodžiu neužsiminė apie pietus.

Turtuolis išvažiavo, kaip ir buvo atvažiavęs tuščiu pilvu, bet pasimokinęs. Jis viską suprato. Pamokinimo, kurį karalius jam davė per tuos pietus, niekuomet nepamiršo. Po to įvykio tapo neturtingiems geras ir draugiškas. Visuomet sykį į metus savo darbininkams davė didžiausius pletus, kaip atmintį tų keistų pietų. Išvertė

J. A. Dambrauskas, M. I. C.

NELYGUS PALIKIMAS

Vienas pirklys turėjo du sūnus. Vyresnysis buvo jo mylimas, už tat tėvas norėjo jam viską palikti. Motinai gaila buvo jaunesniojo, ir prašė vyrą lig laikui neskelbti vaikams, kaip noris vaikams turtą padalinti: ji norėjo kaip nors padaryti, kad abu vaikai lygiai gautų. Pirklys sutiko ir nesakė vaikams savo sprendimo.

Kartą motina sėdėjo prie lango ir verkė. Priėjo senas keleivis ir paklausė, ko ji verkianti. Ji atsakė:

— Kaip aš neverksiu: abu sūnūs man lygūs, bet tėvas nori vienam atiduoti visą turtą, kitam — nieko. Prašiau vyro nieko nesakyti sūnams,

kol sugalvosiu, kaip padėti jaunesniajam. Bet neišmanau, kaip čia kas padarius.

Keleivis tarė:

— Tavo bėda ne bėda. Eik nieko nelaukdama pasakyk sūnams, kad po tėvo vyresniajam teks visas lobis, o jaunesnysis nieko negaus.

Jaunesnysis sūnus, kaip patyrė nieko po tėvo negausias, pradėjo imtis mokslo; išmoko amato, išėjo į pasaulį. Vyresnysis gyveno prie tėvo ir nieko nesimokė, nes tikėjosi ir be mokslo būsiąs lobingas.

Tėvas mirus, vyresnysis nieko nusitverti nemokėjo, švilpavo ir nuoboduliu sirgo; prašvilpė, pagalios, ir visą savo turtą. Jaunesnysis, išmokęs amato, tapo lobingas.

VAIKAS MATO PER VISOKIUS DAIKTUS

Madrido, Ispanijoje, neseniai vienas akių gydytojas paskelbė Paryžiaus medicinos laikraštyje pranešimą apie nepaprastą vaiką, kuris turįs ypatingą matyti per visus daiktus, išskyrus medį, tartum jo akys gamintų Rentgeno spindulius.

Tas nuostabus vaikas, Benito Paz, yra liaudies mokytojo sūnus. Pirmą kartą jo tėvas pastebėjo keistą sūnaus ypatybę, kai puspenktų metų amžiaus jį pradėjo mokyti skaityti. Koks buvo tėvo nusistebėjimas, kai jis pamatė, kad jo sūnus gali skaityti raišles iš užvoštos knygos. Per storus aptaisus jis skaitė taip pat gerai, kaip kad knyga būtų atversta. Tėvas iš pradžių manė, kad vaikas ankščiau viską išmoko atmintinai ir buvo patenkintas jo darbštumu. Bet greitai jam vaiko elgesys pasirodė nesuprantamas.

Kartą jam dingo saga ir jis ėmė ieškoti. Mažutis Benito ėmė juoktis iš tėvo ieškojimo, nes, esą, saga esanti tėvo portsigare, kur esą dar keturi papirosai. Tėvas ištraukė iš kišenius portsigarą ir iš tikrųjų rado jame sagą ir keturis papirosus. Paklaustas vaikas paaiškino kad viską ma-

tąs kas yra portsigare. Tėvas padarė kelis mėginimus su papirosais ir įsitikino, kad vaikas kiekvieną kartą pasakydavo papirosų skaičių portsigare be klaidos.

Negalėdamas paaiškinti tokio sūnaus regėjimo gabumą, tėvas nuvežė jį Madridan pas gydytoją, kuris palikęs vaiką pas save ėmė tyrinėti. Akių sudėjime gydytojas nieko nepaprasto nerado: akys atrodė visai normalios. Toliau tyrinėdamas vaiką gydytojas rado, kad gali matyti gerai daiktus uždarytoje metalinėje dėželėje. Taip pat lengvai gali skaityti laiškus, įdėtus į kelis vokus. Nesuklysdamas vaikas pasako, kas yra kieno kišeniuje. Jis net gali pasakyti paslėptą, bet jam matomų daiktų spalvą, kas ypatingai nuostabu. Mokslininkams šis dalykas atrodo nepaprastas ir lig šiol nepaaiškinamas, nes čia tikras fizinis matymas, bet ne spėliojimas spiritizmo būdu. Kad vaikas tikrai mato per metalus ir kitas medžiagas, įrodo faktas, kad jis gali perskaityti laišką, įdėtą tarpe dviejų metalinių lentelių, bet jis nieko nemato jei raštas yra padengtas medine lentele.

Arėjas Vitkauskas

DIEVAS PAMATYS IR ĮVERTINS

Diena iš dienos senukas pribūdavo. Kasdieną architektas atsisakė duoti jam darbo. Senukas buvo skaptorius; norėjo, kad jam duotų progos ką išdrožinėti prie grotelių naujai statomos katedros.

Nusibodo architektui senelio prašymas ir pagalios liepė lipti ant žėglionių visai prie pat lubų ir tenai sau drožinėti. Niekas ten nematys taip augštai. "O, jis toks švelnus senis."

Senis Vilhelmas pasiėmė ir glėbį visus savo įrankius ir užlipo. Savaitės ėjo, skeveldros krito. Diena iš dienos malonus senelis užlipęs prie lubų visus sveikindavo "laba diena". Kiti darbininkai vienas kitą mirkėdavo klausdami. "Kaip su tuo tavo

darbu?" ir "Ale ką tu ten droži, kamina?"

Vieną vakarą senis skaptorius nenulipo. Ant rytojaus jie užlipo pažiūrėti, kas atsitiko tam seniui. Šviesos spinduliai prasimušė tamsoj ir, lyg palaimos pirštai, glamonėjo senio galvą. Ten pastatytas ant senos įrankių dėžės buvo gražus Kristaus galvos pavidalas, kuris tiesiai žiūrėjo į senio Vilhelmo akis; garbinga Kristaus galva, genijaus išdrožta.

Jie juokėsi iš to senelio, bet jisai už juos visus buvo augštesnis. Ir ne tik toji patenkimo išraiška ant jo veido jiems pasakė, kad senelis galutinai rado įvertinimą, bet tos didžios Kristaus galvos šešėlyje buvo išdrožti šie žodžiai: "Visgi Dievas pamatys ir įvertins".

Išvertė Černis Amelas

Užkerėtas Namas

Vaikai iš tolo bijojo artintis prie to namo. Daug dalykų papasakota apie jį. Namas buvo pastatytas lauke, atstu nuo miesto. Jame sako gyveno vyras su žmona. Jie neturėjo vaikų. Sakoma, jie mirė, bet nieks jų lavonų nepalaidojo. Daug gandų ir visokių kalbų ėjo apie tą namą.

Praėjo 50 metų nuo to laiko, kai tie žmonės, sako, mirė ir nebuvo palaidoti. Žmonės buvo jau ir pamiršę, jog ten gyveno vyras su žmona. Kaminas stovi ant stogo, o dūmų iš jo nematyt rūkstant. Namas baisiai nuskuręs; sienos griūva, grindys pūsta, stogas lenkiasi prie žemės. Laiptai geriausiai išsilaikę, nes padaryti iš cemento. Laiptai lydi į viršų. Visiems buvo įdomu žinoti, kas viršuje yra.

Dažnai vaikai ateidavo pažiūrėti to namo. Jie girdėjo tėvus kalbant, jog jis užkerėtas. Nei vienas nedrįso į vidų įeiti. Tėvai pasakojo, būk vienas vaikas, kitų raginamas, įėjo pažiūrėti. Nespėjo pereiti per vieną kambarį, kaip išlėkė per langą lyg vėjo išmes-tas. Išbalęs vaikas - negalėjo nei žodžio ištarti. Atsipeikėjęs, papasakojo, kad ten gyvena visokios dvasios. Paklaustas, ar matė lavonus, vaikas atsakė nematęs. Tik atsiminė, kad artinantis prie vieno durų, jis buvo taip atmetas, kad nežinojo kur ešas. Vaikai spėjo, kad tos durys, tai tos pačios, kurias veda į aukštį. Kitą dieną vėl susirinko pažiūrėti, ištirti, kas tenai yra.

Drąsesnį vaiką paskyrė dalykui ištirti. Nutarta, kad jis turi būti gerai apsiginklavęs: rankoj stiklas švęsto vandens, kryžius ant krutinės ir t. t.

Išrinktas jau pasiruošęs, vaikų prisirinko iš visos apylinkės. Visi davė garbės žodį, kad gelbės, kai jis šauksis pagalbos.

Įėjo drąsuolis į namą, vaikščioja po tamsius kambarius, laikydamas rankoj degančią žvakę. Nieko baisaus.

Ant galo prieina prie tų durų, kurias veda į aukštį. Kin-kos jau pradėjo drebėti, ta-

Owney

Prieš daug metų vieną šaltą naktį jaunas, kudlotas šuodrebėdamas įlindo į pašto ekspedicijos kontorą Albany, N. Y. Nepastebėtas dirbančių nakties darbininkų, jis susirietė ant šiltų maišų krūvos ir užsnūdo.

Sekančią dieną, prisimeilindamas prie pašto darbininkų, jis laimėjo jų bičiulystę ir dalį jų pietų. Paštas pasidare jo namai ir jam užkabinta naujas, blizgantis kalnierių (dirželis), ant kurio didelėmis raidėmis buvo išrašyta naujas jo vardas, "Owney".

Kasdieninis pašto maišų išvežimas sužadino "Owney" šmalsumą. Vieną dieną jisai užsoko ant vežimo, važiuojančio į stotį, ir atliko kelionę į New York'ą ir atgal.

Neužilgo Owney iškeliavo pamatyt pasaulio — pirmiau Amerikos. Skersai ir išilgai jis perkeliavo visą kontinentą, žinodamas, kad pašto darbininkai jo artimiausi prieteliai. Ant jo kalnierio tiek prikabino korėikių, medalių, parašų ir pašto ženklelių iš beveik kiekvienos valstybės, kad vargšui prisiėjo nešioti specialų pakinklėlį. Jis aplankė Meksiką, Kanadą, Alaską. Iš Takoma, Wash., laivu išplaukė į Viktoriją į Japoniją: Japonijos imperatorius suteikė garbės medalių. Kinijoje jis sutiktas didele ovacija. Atgal keliavo per Suez'o kanalą, Azorų salas, New York'ą ir vėl į Takomą. Gale šios kelionės aplink pasaulį jis buvo iškilmingai priimtas ir apdovanotas aukso medaliu su parašu "Garsiausias šuo keleivis visam pasauliui".

Kada Owney'o nugaišo, jis tapo iškilmštas ir sykiu su visomis dekoracijomis ir ordonais padėtas Smithsonian Institute.

Vertė A. A. Ignotas, M. I. C.

čiau lipa laiptais. Pasiekus paskutinį laiptą, staiga, užges-ta jo žvakė. Vaikas pajunta, lig būtų nešamas į kitą pasaulį.

Staiga... atsibunda. Mato savo motiną, kuri žadina jį greičiau keltis, nes pasivėluos į mokyklą.

Jonas Baltrušaitis, M. I. C.

DEVYNIOS TAISYKLĖS

Išmok juoktis. Gerai pasi-juokti geriau negu gyduolės.

Išmok užsiimti geru darbu ir nuolat dirbinėti.

Išmok atpasakot pasaką, nes įdomiai papasakota pasaka ligoniui taip maloni, kaip saulutės spindulėlis.

Išmok mandagiai į kitus kalbėti.

Išmok vengti šiurkščios kalbos ir viso kas sudrumsčia taiką.

Išmok savo nemalonumus sau pasilaikyti. Kiti ir savats perdaug užsiėmė.

Išmok niekados nemurmėti. Jei nematai nieko gero gyvenime, laikykis blogą savyje, neužkrėsk kitus.

Išmok pridengti savo šird-gėlas po malonia šypsena.

Išmok visus linksmi pasveikinti. Jie pats nešasi daug nesmagumų, tai kam tau savo susiraukimu prisidėti?

Černis Amelzas

AR TIKRA?

Anglų gamtininkai suskaičiavo, kad vienam debesyje, trijų angliškių mylių platumo, šešių aukštumo ir šimto pėdų ilgumo, yra šešios dešimtys bilijonų vandens lašų.

Ar. Vitk.

LIAUDIES DAINA

Pas motinėle valią turėjau; Kolei norėjau, tolei gulėjau. Bytely kėliau vis dainuodama, Dureles vėriau linksma būda-

ma, Stalėlį tiesiau šilkų drobele, Langelį puošiau rūtų šakele. O kada ėjau aš pro kiemelį, Žemė drebėjo man po kojelių. Man ant rankelių žiedai žerė-

jo Ir ant galvelės vainiks žydė-jo.

Pas motinėle rile rilelę, Pas anytėlę didi vargeliai.

Priežodžiai

Duoną taupykit rytojui, ne darbą.

Mėslo lenkis ne dėl baimės, bet dėl snarvės.

Ne vienu kirčiu medis nukertamas.

Liga ateina neprašoma.

Verkdamas, kaktos niekad neištaisys.

Pyrago ieškodamas ir duoną prarasi.

Pirmas rinkėjas: — Ar ilgai, Jonai, kandidatas kalbėjo?

Jonas: — Apie valandą ir pusę.

Pirmas rinkėjas: — Apie ką jis kalbėjo?

Jonas: — Sakau apie valandą ir pusę.

JUST KIDS—Wimie Will Be Wimie.

By Ad Carter

PILYPO PLEPALAI

Sveiki, mano giminaičiai! Šikart nedrįstu pradėti savo plepalus eilėmis, nes, dirstelėjęs į kalendorių, pastebėjau, kad už dviejų savaitių — Kalėdos.

Aną dieną mano draugas "Murphy" atėjo į mokyklą pusvalandį pasivėlinęs. Tyčerka klausia, kodėl pasivėlino. Štai, ką jisai pasakė:

— Ponia mokytoja, aš pažiūrėjau į veidrodį ir savęs nepamačiau, todėl, manydamas, kad aš jau buvau į mokyklą išėjęs, pasėdėjau namie pusvalandį, tik vėliau žiūriu, kad veidrodyje nėra stiklo, už tat aš tekinas atbėgau.

Už tokį pasiteisinimą mokytoja jį pagyrė. Mat, mokėjo gražiai atsakyti.

Kaip jau esu minėjęs, už kelių dienų Kalėdos. Kur tik pasisuku, gatvėse žmonės skuba, nešasi pundelius; visi alkūnėmis trina. Bet kur jie skuba? Gal ir jūs matėte, kaip ant gatvės kampo stovi senis raudonai apsirengęs ir skambutį skambina. Jį vadina Santa Claus; bet kažin kodėl jį tiek daug yra? Pasakysiu kad visi tie "balta-barzdžiai" nėra tikri Santa Claus; jie sūnūs ano tyrojo Šiaurės Senelio. Jie per dienas stovi ant kampų, kad išmokyti suprast vaikučius ir pažintų, kokie vaikai geri, o koki negerai. Tikrasis Kalėdų Diedukas išeina iš savo namų tik sykį į metus; mat, senas, kojų nepavelka. Bet kaip išeina, tai ir atsineša su savim labai daug gerų daiktų. Ar visi jūs šimet laukiate jo?

Na, brangūs pilipiečiai, neraginsiu jūs šią savaitę prileisti rašymo; pažiūrėsiu, kiek gausiu neprašęs. Likite sveiki *Pilypas iš kanapių.*

Pirmas studentas: — Ar tu manai išlaikyti kvotimus?

Antras studentas: — Be klausimo.

Motina: — Mikuti, parodyk ponui gydytojui liežuvį.

Mikutis: — Nerodysiu. Vakar parodžiau tėvui ir gavan lupti.

GALVOSUKIAI

4. Ant lėkštės buvo 12 kiaušinių. Dvylika vyrų pasiėmė po vieną kiaušinį, o vis dėlto ant lėkštės liko vienas kiaušinis. Kaip tai galėjo būti?

Atsak. — Paskutinysis su kiaušiniu pasiėmė ir lėkštę.

5. Tamušienė norėjo 4 kvortų pieno. Pienininkas turėjo 8 kvortas, tačiau neturėjo indo atsaikuoti. Tamušienė atnešė 3 ir 5 kvortų bonkas. Pienininkas pasakė, kad su jomis nieko negalys padaryti. Prišoko Tamušienės 8 metų sūnelis ir parodė, kad su tomis bonkomis galima atsaikuoti 4 kvortas. Kaip jis atsaikavo?

Atsak. — Pirmiausia jis pripylė 3 kvortų bonką, kurią išpylė į 5 kvortų bonką. Reiškia, 5 kvortų bonkoje buvo 3 kvortos pieno, 3 kvortų bonka buvo tuščia, o pienininko inde liko 5 kvortos. Tada vaikas iš pienininko indo pripylė 3 kvortų bonką. Iš pilnos 3 kvortų bonkos darylė 5 kvortų bonką. Tada 3 kvortų bonkoje buvo 1 kvorta pieno, 5 kvortų bonkoje — 5 kvortos, o pienininko inde liko 2 kvortos. Dabar vaikas paėmė 5 kvortų bonką ir išpylė atgal į pienininko indą, o 1 kvortą pieno kuri buvo 3 kvortų bonkoje supylė į 5 kvortų bonką. Dabar, 3 kvortų bonka buvo tuščia, 5 kvortų bonkoje buvo 1 kvorta pieno, o pienininko inde 7 kvortos. Dabar iš pienininko indo vaikas vėl pripylė 3 kvortų bonką, kurią vėl išpylė į 5 kvortų bonką. Kadangi 5 kvortų bonkoje jau buvo 1 kvorta pieno, darylus dar 3 kvortas pasidarė 4 kvortos.

6. Ant kėdės sėdėjo šuniukas. Kazys įėjęs į kambarį norėjo jį paerzinti ir ėjo aplink kėdę. Kai Kazys ėjo apie kėdę, šuniukas šokinėdamas žiūrėjo į Kazį taip, kad jo nugara niekad į Kazį nebuvo atsukta. Kai Kazys apėjo kėdę ar apėjo ir šuniuką?

Atsak. — Ne. Jeigu Kazys būtų apėjęs apie šuniuką būtų matęs jo nugarą. Kadangi jos nematė, reiškia apie šuniuką neapėjo, nors apie kėdę ir apėjo.

JUOKIS, JEI PATINKA

Mokytojas: — Petruk, išlinksniuok daiktavardį mergina.

Petrukas: — Mergina, merginos, merginai, merginą, merginoje, mergina.

Mokytojas: — Gerai! Dabar tu, Kaziuk, išlinksniuok tą patį daiktavardį daugskaitoje.

Kaziukas pagalvojo ir pradeda: Vištos, vištų...

— Magdute, sakau tau susišukuoti plaukus!

— Taip, mamyte, bet aš negaliu. Vincukas žaidžia dantų gydytoją, tai nėra šukų likusių su dantimis.

Tėvas: — Sakyk, Joneli, iš ko tu pažįsti žąsies amžį?

Jonelis: — Iš dantų.

Tėvas: — Ė, kad tu ir kvailas. Juk žąsis dantų neturi.

Jonelis: — Tiesa, tėveli, bet aš turiu.

Mokytojas: — Ką tu ten darai su kojomis ant stalo?

Studentas: — Pamečiau trintuką, tai turiu su čeverykų kurka trinti.

MAŽŲJŲ ŽODYNĖLIS

dėvėti — to wear.

užkerėtas — haunted.

atstus — far, distant.

lavonas — corpse.

poaukštis — upstairs.

kinka — bend of the knee.

pergalė — victory.

mėginti — to try.

sutrugdyti — to prevent.

ūmai — all of a sudden.

jietis — spear.

reginys — sight.

palei — along side of.

būrys — to gather, assemble.

puota — feast.

retėti — to grow rare.

knarkti — to snore.

žudynė — massacre.

skriauda — harm, injury.

pirklys — merchant.

bėda — woe! alas!

lobis — wealth, riches.

amatas — trade.

nuobodulis — wearisomeness.

įsidomėti — to pay attention.

memorize.

šykštus — stingy, miserly.

karieta — carriage.

keleriopas — various.

RAIDŽIŲ MIŠINYS

Pradžios mokyklos mokslas.

1. ji raitos
2. aš rymas
3. kabyti
4. ma skystai
5. katri metal
6. jodis miega

Spalvos

1. duona ras
2. spilka
3. elgtosna
4. na mylės
5. nusikasi
6. drasu

Gyvuliai

1. girtas
2. kalvis
3. prana karugis
4. vis ana
5. a naktis
6. kiružė

Atsakymai bus kitame numeryje.

TAIP REIKĖJO SUDESYTI VARDŽIŲ MIŠINĮ

Lietuvos miestai

1. Klaipėda
2. Palanga
3. Šakiai
4. Alytus
5. Utena
6. Kaišėdorys

Lietuvos upės

1. Nėris
2. Šventoji
3. Vilija
4. Nevėžis
5. Šešupė
6. Nemunas

Lietuvos Didvyriai

1. Vytautas
2. Algirdas
3. Maironis
4. Kęstutis
5. Mindaugas
6. Basanavičius.

Mįslės

Šventa buvo ir bus, bet danguje nebuvo ir nebus.

Gaidžiai laktose, o uodegos ant žemės.

Ne žmogus, o viską pasakoją.

Lopas ant lopo, o nesusiūta.

Pilna triobelė baltų vištelė.

KUR KĄ SIŪSTI?

Raštas šiam skyrtui reikia siųsti adresu: Vincas Sabas M. I. C., Marian Hills, Hinsdale, Ill. Pinigus, taip pat prašant pakelsti siuntinėjimo kiekį, reikia siųsti tiesiog į "Draugo" spaustuve, adresuojant: Draugas Pub. Co., 2334 So-Oakley Ave. Chicago, Illinois.